

Herman Brusselmans

De biografie van John Muts

Uitgeverij Prometheus stelt alles in het werk om op milieuvriendelijke en duurzame wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

2011 Prometheus Amsterdam

Inleiding

Als biograaf vroeg ik me terecht af: wiens biografie zal ik schrijven? Er waren vele mogelijkheden, waarvan ik de meeste verwierp. Ik zou niet de biografie van Adolf Hitler schrijven, omdat ik deze man veel te saai vond. Ik zou evenmin de biografie van Joseph Haydn schrijven, omdat ik zijn muziek misprijst. Ik luister praktisch nooit naar Joseph Haydn, behalve één keer, toen ik op bezoek was bij iemand die een cd van Joseph Haydn had opliggen.

‘Is dat Joseph Haydn?’ vroeg ik.

‘Jazeker,’ zei m’n kennis, en toen wist ik meer dan genoeg. Ik zou ook niet de biografie schrijven van Sophia Loren. Over haar heb ik al een kort portret geschreven (zes bladzijden), en dat schrijven viel me enorm tegen. Het portret werd weliswaar gepubliceerd in de Italiaanse krant *La Stampa* (in een vertaling van Fania Voglio) en het leverde me 1200 euro op, wat niet betekent dat ik zo dol ben op Sophia Loren. Overigens was ik wel dol op Fania Voglio, die niet alleen m’n Italiaanse vertaalster was, maar ook mijn liefde voor één nacht. We brachten die samen door in Amsterdam. Eerst gingen we een glaasje drinken in café De Doffer. Ik bestelde een Coca-Cola en Fania een glaasje witte wijn, bij voorkeur een Chardolais. Haar Nederlands had een prachtig zuiders accent. Doch wie was dit frêle

meisje? Nou, Fania werd geboren op 19 mei 1979 in La Vita, een klein dorpje ten zuiden van Milaan. Fania was van rijke afkomst. Haar vader had een kwekerij van Arabische volbloeden en haar moeder kwam uit een milieu van oud geld, waarin men sinds generaties fortuin had gemaakt met de handel in deuren. De meest verkochte van die deuren was de zogenaamde *porta*, een deur die in 1709 was uitgevonden door de voorouder van Fania's moeder, de heer Romeo Ravazzo, en deze deur wordt nu nog steeds gebruikt, zij het vooral in krotten, kraakpanden en onbewoonbaar verklaarde woningen.

Uiteraard kreeg Fania een uitstekende opvoeding, net als haar zusje Clara en haar broer Vittorio. In de naschoolse uren kregen ze bijles in allerlei disciplines, verstrekt door de beste leraren en zo kwam het dat Fania zich ontwikkelde tot een talenwonder, dat Clara op een prachtige manier de basgitaar leerde spelen, en dat Vittorio zich opwierp tot een van de jongste kenners van homoseksuele poëzie uit de zestiende eeuw die Italië ooit gekend heeft. Een vraag die bij velen op de lippen brandt, luidt: is Vittorio zelf ook een homoseksueel? Wel, dat valt goed mee. Hij heeft zich weliswaar al een aantal keer door forse manskleren in de anus laten naaien, maar aan de andere kant is hij keurig verloofd met een meisje, Zulia Anabonda, dat er eerlijk gezegd wel een beetje jongensachtig uitziet, en derhalve wordt ze vaak aangezien voor de in Italië befaamde soapactrice Mauro Paradio, op wie ze van verre inderdaad ietwat gelijkt, vooral als zowel Zulia als Mauro een zonnebril en een pruik draagt.

Op haar eenentwintigste reeds studeerde Fania af als neerlandicus aan de universiteit van Milaan. Ze had haar scriptie gemaakt over de roman *Het koekoeksgong* van de Vlaamse schrijfster Brigitte Raskin. Haar besluit was dat ze, achteraf bekeken, eigenlijk veel liever over een andere roman haar scriptie had gemaakt, doch desondanks waren haar professo-

ren zeer verguld met Fania's kijk op het werk van de kleine dikke koe Raskin en een van de professoren, prof. Dr. Emilio Vagna, vond Fania's omschrijving 'kleine dikke koe' zo treffend dat hij haar complimenteerde, en dat niet alleen, hij nodigde haar ook uit voor een kop koffie in La Zwaga, een afgelegen maar veelbezocht koffie- en theehuis in het westen van Milaan. Fania ging in op Vagna's voorstel en na de koffie volgde ze hem naar z'n flat, waar hij haar ongeveer platneukte, ondanks z'n leeftijd van zesenzestig jaar. Hij was echter, ook als minnaar, altijd in een prima conditie gebleven, door gezond te eten, niet te roken, aan atletiek te doen, en om de twee dagen z'n penis in te wrijven met sap van de tortellani-boom, dat niet bij iedereen werkt, zoals bleek uit de ervaring van Vagna's broer Dario, die eveneens sap van de tortellani-boom aan z'n penis had gewreven, met als resultaat dat de penis van het lichaam was losgekomen en op de grond was gevallen. Je zal het maar tegenkomen.

Professor Vagna werd verliefd op Fania, maar zij niet op hem. Welnee, ze werd verliefd op geheel iemand anders, de Romeinse havenarbeider Giorgio Riva, die ze had ontmoet tijdens een avondcursus banketbakken. Het banket was zowel voor Fania als voor Giorgio een hobby, meer voor Giorgio dan voor Fania, daar Fania al bij al niet wakker lag van banket terwijl het voor Giorgio een regelrechte obsessie kon genoemd worden. Natuurlijk waren Fania's ouders er niet echt gelukkig mee dat Fania liefde voelde voor zo'n armoedzaaiër. Fania's moeder, Anatolia Ravazzo, zei erover: 'Ik had nog liever gehad dat m'n dochter lesbisch, pedofiel of petomaan was geworden dan dat ze komt aanzetten met zo'n schooier, die trouwens nikt naar rotte vis, vermolmd planken, brak zeewater, een combinatie van banket en gistend bakmeel, strontresten, wat de lat op het tapijt heeft gebrakt en de onderste laag in een volle vuilniszak.' Fania ging hiermee niet akkoord. Strontresten,

oké, maar naar al de rest rook Giorgio volgens haar geenszins. Fania en Anatolia kregen dan ook een fikse ruzie, die Fania's vader, Roberto, wilde sussen door te zeggen: 'Als jullie niet ophouden met die heibel ontferf ik jullie allebei, en in één ruk door ontferf ik Clara en Vittorio en gaat m'n fortuin godverdomme integraal naar de Vereniging Ter Behoud Van De Herinnering Aan Benito Mussolini.' Roberto was een grote fan van Mussolini. Sterker nog, Roberto's grootoom Flavio was ooit nog butler geweest van Mussolini, en hoe smakelijk had hij niet verteld over de voorkeur van de Duce voor likeurpralines, gezouten varkenslever, films van Charlie Chaplin, windhonden, vuile onderbroeken, de nog niet volgroeide tieten van dertienjarige meisjes, en het onverhoeds in brand steken van het okselhaar van de meesten van z'n vrienden en kennissen. 'Ja,' verklaarde Flavio, 'met Benito was het lachen geblazen.'

De hemel tussen Fania en Anatolia werd niet opgeklaard en Fania verliet het ouderlijke huis, om zich te vestigen in een Nederlandstalig gebied. Op den duur werd dat Hilversum, omdat haar verloofde Giorgio daar een baantje kon krijgen in de plaatselijke haven. Dat baantje bestond uit het in- en uitladen van tulpen die werden ingevoerd uit Turkije en het verveelde Giorgio al zo snel dat hij een carrièreswitch maakte en een banketwinkeltje opende, dat al gauw veel succes kreeg, omdat de Hilversummenaren bijzonder dol werden op de roomsoezen van Giorgio, die verschilden van de doorsneeroomsoezen omdat Giorgio bij de bereiding geen room gebruikte maar opgeklopte hondenurine, wat hij natuurlijk aan niemand vertelde, behalve aan z'n verloofde Fania.

Toen gebeurde wat gevreesd kon worden: Giorgio werd verliefd op een ander meisje. Ze was een van z'n beste klanten en ze heette Marietje van der Geest, een geboren Hilversumse, die een iq had van 68, maar in het leven toch haar plan wist te trekken middels het verkopen van vogels, die ze zelf eerst

ving, dood sloeg en taxidermeerde door ze vol te proppen met in bakvet gedrenkte watten. Giorgio zei tegen Fania: 'Marietje past beter bij mij dan jij. Ze leest geen boeken, ze wast zich niet iedere dag, ze laat het haar op haar pruim zo lang mogelijk groeien, ze is in tegenstelling tot jij gek op m'n roomsoezen en ze slaapt met haar mond open zodat ik er op ieder moment van de nacht m'n lul in kan steken.'

'Dat ik niet gek ben op je roomsoezen komt omdat ik weet dat ze met hondenurine gemaakt worden en Marietje niet,' zei Fania. Dat maakte geen indruk op Giorgio en hij verliet Fania en ging samenwonen met Marietje in haar zelfgebouwde hutje in het Hilversumse bos. Fania was er niet echt kapot van, en ook het verblijf in dat achterlijke Hilversum, waar nooit iets gebeurde, begon haar tegen te steken, en ze verkaste naar Amsterdam, waar ze in de volksbuurt de Jordaan een leuk huisje vond, dat vroeger nog bewoond was geweest door de bekende dichter Simon Vinkenoog, van wie Fania een dichtbundel had gelezen die haar zo had verveeld dat ze het feit dat Vinkenoog nog in haar huisje had gewoond eerder als een nadan als een voordeel beschouwde, maar goed, ze besloot er toch te blijven omdat het huisje een prachtig uitzicht bood op een schitterend miniterrarium in de tuin van de bureu.

Fania zocht verbeterd naar werk als vertaalster Italiaans-Nederlands en omgekeerd en zo kreeg ze onder meer de opdracht om mijn portret van Sophia Loren te vertalen, waardoor ik contact met haar kreeg en het geen verbazing hoeft te wekken dat we ons op die welbepaalde dag in café De Doffer bevonden, onder het genot van respectievelijk een glas Coca-Cola en een glaasje witte wijn. Onwillekeurig gleed mijn blik naar het decolleté, waarin haar borsten zaten. Waar zouden ze anders zitten? Ik zag de rand van een gifgroene beha, mijn favoriete kleur voor lingerie, naast zuurstokroze, zwavelbeige en donkerrood, zij het zo donker dat je de donkerte van dat

rood bijna niet kan bevatten. 'Zo, Fania,' zei ik, 'hier zitten we dan beiden. Ik moet zeggen, ik had in slechter gezelschap kunnen vertoeven. Ik mag er niet aan denken. Gezelschap kan meevallen, zoals in jouw geval, doch het kan enorm tegenval- len, zoals die keer toen ik, eveneens in dit café, in het gezel- schap was van een meisje dat Pedrita heette. Zij was Argen- tijns en had mijn portret van Evita Perón (vijf bladzijden) naar het Spaans vertaald voor het zou verschijnen in de Ar- gentijnse krant *Nuovo Matina*. Wat was dat een stompzin- nig wijf. En ik maar flirten met haar, zonder enig merkbaar resul- taat. Integendeel, iedere keer als ik haar toefluisterde dat ik haar wilde bezitten, begon zij over het wereldkampioenschap voetbal van 1978, dat weliswaar in haar thuisland had plaats- gevonden, maar wat dan nog? Wat kon het mij bommen dat haar oom Arguelo bij de Argentijnse ploeg op de bank had ge- zeten als derde doelman.'

'Ben je immers niet geïnteresseerd in voetbal?' vroeg Fania.

'Net wel,' zei ik, 'ik kan pakweg alle spelers van Feyenoord opnoemen. Maar om nou te zeggen: met een meisje babbelen ik de hele tijd over voetbal, dat gaat me te ver.'

'Mijn favoriete team is AS Roma,' zei Fania.

'Het mijne Cercle Brugge,' zei ik, 'zeker als ze een thuis- overwinning behalen. Ik vind wel dat ze dieper in de breedte moeten spelen, de bal vaker achteruit moeten leggen in het strafschopgebied en hoger opveren bij het koppen. Voor de rest ben ik heel tevreden over hen. Ik zal nooit vergeten hoe ze in het seizoen 1994-'95 op een haar na RSCA Anderlecht klopten in een memorabele wedstrijd. Het stadion zinderde, de spanning sneed door de lucht en het regende lichtjes. Een paraplu had ik niet bij me, dat is voor homo's. Kortom, heel m'n haar nat. Wat vind je van m'n haar, Fania?'

'Het is een exceptioneel kapsel, Herman,' zei Fania, 'al had ik niet anders van jou verwacht, want je bent een heel mooie

man.' M'n roede verhief zich door dit compliment in m'n jeansbroek. Een roede als de mijne heeft niet veel nodig. Als ik naar Fania keek flitste slechts één woord door m'n gedachten: voortplanting. Waar kwam dat woord zo plots vandaan? Was er in mijn geest een vrije associatie tussen het uiterlijk van Fa- nia, de verheffing van mijn roede en mijn wil om Fania te pe- netreran, met eventueel een kind tot gevolg? Godverdomme nog aan toe. Een kind, dat zou ik niet in huis willen, en dan ze- ker niet als ik de vader ervan was. Als oom, oké, desnoods dan. Oom Herman, het kan ermee door. Maar als vader? In geen miljoen jaar. Veronderstel dat dat kind mijn genen niet heeft en derhalve een stoethaspel, een idioot of een verschrikkelijke eikel is. Dat zou papa Herman niet leuk vinden. Desondanks bleef ik Fania een seksueel bijzonder aantrekkelijk wezen vin- den, met die blauwe ogen, die huid, die neus, dat haar, het li- chaam, de intelligentie en de uitstraling die ik eerder slechts heb meegemaakt bij vrouwen als Carice van Houten, Frieda Van Wijck en Saskia de Coster. 'Ja, je bent echt heel mooi,' ging Fania door. Zij had er, kortom, verstand van. Ze begon me wel te vervelen. Hoewel ze, net als ik, Nederlands had ge- studeerd, met als hoofdvak Nederlandse literatuur, wist ze op dat vlak weinig van enige betekenis te berde te brengen. Het moest weer allemaal van mij komen. 'Vind jij Arnon Grunberg ook zo'n stoethaspel, idioot en verschrikkelijke eikel?' vroeg ik. Ze zei dat ze Arnon niet persoonlijk kende en daarom geen uitspraken over hem deed. 'Ook niet dat hij een kloteklapper, een zeiksnor en een semi-jood is?' vroeg ik.

'Nee,' zei ze, en haar zuiderse accent klonk me al heel wat minder aantrekkelijk in de oren dan tevoren. Dan wil je jezelf er 'ns van overtuigen dat een vrouw meer is dan iemand om mee te neuken, en dan denk je na een halfuur al: zij is iemand om mee te neuken en verder kan ze de pot op. Ik nam haar mee naar mijn hotelkamer in Ambassade, het beroemdste hotel in